Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Første Afdeling)

9. november 2016 *

»Voldgiftsbestemmelse — ansatte ved EU's internationale missioner — flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter — påstand om erstatning — åbenbart inkompetent — åbenbart afvisningsgrundlag«

I sag T-602/15,

Liam Jenkinson, bosiddende i Killarney (Irland), ved avocats N. de Montigny og J.-N. Louis,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union, ved A. Vitro og M. Bishop, som befuldmægtigede,

Europa-Kommissionen, ved G. Gattinara og S. Bartelt, som befuldmægtigede,

Tjenesten for EU's optræden udadtil (EU-Udenrigstjenesten) ved S. Marquardt, É. Chaboureau og G. Pasqualetti, som befuldmægtigede,

og

Eulex Kosovo, établie à Pristina (Kosovo), ved D. Fouquet og E. Raoult, avocats,

sagsøgte,

angående en principal påstand i henhold til artikel 272 TEUF om dels at omkvalificere sagsøgerens kontraktforhold til en ubegrænset ansættelsesaftale og om erstatning for den skade, som sagsøgeren har lidt som følge af misbrugen af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter og uberettiget afskedigelse, dels om, at det fastslås, at Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten har udsat sagsøgeren for forskelsbehandling, og at disse derfor dømmes til at betale erstatning, og en subsidiær påstand på grundlag af EU-institutionernes ansvar uden for kontraktforhold

har

RETTEN (Første Afdeling)

sammensat under rådslagningen af afdelingsformanden, H. Kanninen, og dommerne I. Pelikánová (refererende dommer) og E. Buttigieg

justitssekretær: E. Coulon,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Kendelse

Tvistens baggrund

1 Sagsøgeren, Liam Jenkinson, der er irsk statsborger, var først ansat fra den 20. august 1994 til den 5. juni 2002 i henhold til flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontakter af Den Europæiske Unions observatørmission, som er oprettet ved Rådets fælles aktion 2000/811/FUSP af 22. december 2000 om Den Europæiske Unions Observatørmission (EFT 2000, L 328, s. 53).

2 Derefter var han ansat fra den 17. juni 2002 til den 31. december 2009 i henhold til flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontakter af Den Europæiske Unions politimission, som er oprettet ved Rådets fælles aktion 2002/210/FUSP af 11. marts 2002 om Den Europæiske Unions politimission (EFT 2002, L 70, s. 1).

3 Endelig var sagsøgeren ansat af Eulex Kosovo-missionen fra den 5. april 2010 til den 14. november 2014 på grundlag af 11 på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter. Eulex Kosovo-missionen blev oprettet ved Rådets fælles aktion 2008/124/FUSP af 4. februar 2008 om Den Europæiske Unions »retsstats«mission i Kosovo, Eulex Kosovo (EUT 2008, L 42, s. 92). Den fælles aktion er blevet forlænget flere gange. Den blev forlænget frem til den 14. juni 2016 ved Rådets afgørelse 2014/349/FUSP af 12. juni 2014 om ændring af fælles aktion 2008/124 (EUT 2014, L 174, s. 42), som finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen.

4 Endelig blev den fælles aktion forlænget indtil den 14. juni 2018 ved Rådets afgørelse 2016/947/FUSP af 14. juni 2016 om ændring af fælles aktion 2008/124 (EUT 2016, L 157, s. 26).

5 Under opfyldelsen af den af sine ansættelsessaftaler, som dækkede perioden fra den 15. juni til den 14. oktober 2014, blev sagsøgeren ved skrivelse af 26. juni 2014 fra chefen for Eulex Kosovo-missionen oplyst om, at hans mission afsluttedes, og at hans ansættelseskontrakt ikke ville blive forlænget efter den 14. november 2014.

6 Den sidste tidsbegrænsede kontakt mellem Eulex Kosovo og sagsøgeren blev indgået for perioden fra den 15. oktober til den 14. november 2014 (herefter »den sidste tidsbegrænsede kontrakt«), og den blev ikke forlænget. Artikel 21 i den sidste tidsbegrænsede kontrakt tillægger i henhold til artikel 272 TEUF Den Europæiske Unions Domstol kompetencen til at træffe afgørelse om enhver tvist i relation til kontrakten.

Sagsforløb

7 Ved stævning indleveret til Rettens justitskontor den 23. oktober 2015 har sagsøgeren anlagt denne sag.

8 Ved særskilte procesdokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 28. april 2016 af Europa-Kommissionen den 3. maj 2016, af Eulex Kosovo den 4. maj 2016, af Tjenesten for EU's optræden udadtil (EU-Udenrigstjenesten) og af Rådet for Den Europæiske Union nedlagde de sagsøgte i henhold til artikel 130 i Rettens procesreglement påstand om afvisning af sagen.

9 Sagsøgeren fremkom med sine bemærkninger til disse formalitetsindsigelser den 27. juli 2016.

Parternes påstande

10 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Principalt:

— Hvad angår de rettigheder, der følger af den privatretlige kontrakt:

— Sagsøgerens kontraktforhold ændres til en tidsubegrænset kontrakt.

— Det fastslås, at de sagsøgte har tilsidesat deres kontraktlige forpligtelser og bl.a. har tilsidesat pligten til at give varsel i forbindelse med, at en tidsubegrænset ansættelseskontrakt bringes til ophør, og følgelig fastslås det, at de sagsøgte som erstatning for det tab, der er lidt på grund af misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter med heraf følgende lang tids usikkerhed for sagsøgeren og tilsidesættelsen af pligten til at give varsel om opsigelse af kontrakten:

— tilpligtes at betale sagsøgeren en godtgørelse for manglende overholdelse af opsigelsesvarslet på 176 601,55 EUR, beregnet på grundlag af hans anciennitet ved EU's missioner

— subsidiært tilpligtes at betale sagsøgeren en godtgørelse for manglende overholdelse af opsigelsesvarslet på 45 985,15 EUR, beregnet under hensyn til den tid, han har været i tjenesten hos Eulex Kosovo.

— Det fastslås, at afskedigelsen af sagsøgeren er uberettiget, og følgelig at de sagsøgte tilpligtes at betale ham en erstatning, der efter ret og billighed er opgjort til 50 000 EUR.

— Det fastslås, at de sagsøgte ikke har foranlediget udarbejdelse af de lovbestemte arbejdsretlige dokumenter i forbindelse med kontraktens ophør.

— De sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 100 EUR for hver dags forsinkelse at regne fra anlæggelsen af den foreliggende sag.

— De sagsøgte tilpligtes at tilsende sagsøgeren de lovbestemte arbejdsretlige dokumenter i forbindelse med kontraktens ophør.

— De sagsøgte tilpligtes at betale renter af de ovennævnte beløb, beregnet efter den belgiske lovbestemte sats.

— Hvad angår magtmisbrug og den forskelsbehandling, der foreligger:

— Det fastslås, at EU-Udenrigstjenesten, Rådet og Kommissionen udsatte sagsøgeren for forskelsbehandling, uden nogen objektiv begrundelse herfor, under hans beskæftigelse ved de missioner, som disse havde oprettet, for så vidt angår hans vederlag, pensionsrettigheder og dertil knyttede ydelser samt for så vidt angår hans sikkerhed for efterfølgende ansættelse.

— Det fastslås, at sagsøgeren burde være blevet ansat som midlertidig ansat ved EU-Udenrigstjenesten, Rådet eller Kommissionen.

— EU-Udenrigstjenesten, Rådet og Kommissionen tilpligtes at erstatte sagsøgeren det løntab og det tab af pensionsrettigheder og dertil knyttede ydelser og privilegier, han blev påført ved ovennævnte tilsidesættelse af fællesskabsretten, og de tilpligtes at betale sagsøgeren renter af disse beløb, beregnet efter den belgiske lovbestemte sats.

— Der fastsættes en frist for parterne til at fastsætte den nævnte erstatning under hensyntagen til den lønklasse og det løntrin, som sagsøgeren burde have været ansat i, den gennemsnitlige lønstigning, sagsøgerens karriereudvikling og de ydelser, som han således burde have fået i henhold til denne kontrakt som midlertidigt ansat, og der foretages en sammenligning af de opnåede resultater med den løn, som sagsøgeren faktisk har oppebåret.

— Subsidiært:

— Det fastlås, at de sagsøgte har tilsidesat deres forpligtelser.

— De sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning for det tab, der fulgte af de nævnte tilsidesættelser, der efter ret og billighed er opgjort til 150 000 EUR.

— De sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

11 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Retten erklærer sig inkompetent, for så vidt som søgsmålet vedrører virkningerne af den række af kontrakter, som sagsøgeren har underskrevet.

— Subsidiært: Afvisning, for så vidt som søgsmålet er rettet mod Rådet.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

12 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning, for så vidt som søgsmålet er rettet mod Kommissionen.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

13 EU-Udenrigstjenesten har nedlagt følgende påstande:

— Retten erklærer sig inkompetent.

— Afvisning, for så vidt som søgsmålet er rettet mod EU-Udenrigstjenesten.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

14 Eulex Kosovo har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning, for så vidt som søgsmålet er rettet mod Eulex Kosovo.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

15 I henhold til artikel 126 i Rettens procesreglement kan Retten, når det er åbenbart, at den ikke har kompetence til at behandle en sag, eller at sagen må afvises, eller når sagen er åbenbart ugrundet, på forslag fra den refererende dommer til enhver tid beslutte at træffe afgørelse ved begrundet kendelse uden at fortsætte sagens behandling.

16 I den foreliggende sag finder Retten sagen tilstrækkeligt belyst i sagsakterne, og den har besluttet at træffe afgørelse uden at fortsætte sagens behandling.

De principale påstande

17 Med den første del af de principale påstande har sagsøgeren anmodet Retten om at ændre hans ansættelseskontraktforhold til en tidsubegrænset kontrakt, at fastslå, at de sagsøgte har tilsidesat deres kontraktlige forpligtelser, navnlig pligten til at give varsel i forbindelse med, at en tidsubegrænset ansættelseskontrakt bringes til ophør, at fastslå, at afskedigelsen af sagsøgeren var uberettiget, og at de sagsøgte følgelig tilpligtes at godtgøre sagsøgeren for det tab, som han har lidt på grund af misbrug af de på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter, tilsidesættelsen af pligten til at give varsel og den uberettigede afskedigelse.

18 Med den anden del af de principale påstande har sagsøgeren anmodet Retten om at fastslå, at Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten udsatte sagsøgeren for forskelsbehandling under hans beskæftigelse ved missionerne for så vidt angår hans vederlag, pensionsrettigheder og dertil knyttede ydelser, at fastslå, at han burde være blevet ansat som midlertidig ansat ved en af disse sagsøgte, og følgelig at tilpligte dem at betale en godtgørelse.

19 I forbindelse med deres formalitetsindsigelser har de sagsøgte for det første gjort gældende, at sagsøgerens forudgående ansættelseskontrakter indeholder et vilkår, som giver retterne i Bruxelles (Belgien) kompetence i tvister, som vedrører disse kontrakter, og at Retten derfor ikke har kompetence til at behandle forhold, som vedrører kontrakterne. For det andet har de sagsøgte anført, at sagen skal afvises, for så vidt som den er anlagt mod dem.

20 Rettens kompetence omfatter de beføjelser, der er angivet i artikel 256 TEUF, således som denne bestemmelse nærmere er præciseret i artikel 51 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol. I medfør af disse bestemmelser har Retten kun kompetence til som første instans at afgøre tvister på det aftaleretlige område, der indbringes for den, i henhold til en voldgiftsbestemmelse. Uden en voldgiftsbestemmelse ville Retten udvide sin dømmende myndighed til andre tvister end dem, som udtømmende er forbeholdt dens afgørelse i artikel 274 TEUF, der tildeler de nationale retter en almindelig kompetence til at påkende søgsmål, hvori Unionen er part (kendelse af 3.10.1997, Mutual Aid Administration Services mod Kommissionen, T-186/96, EU:T:1997:149, præmis 47, og af 30.9.2014, Bitiqi m.fl. mod Kommissionen, T-410/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:871, præmis 26).

21 For det første bemærkes, at der mellem parterne er enighed om, at alle de forudgående ansættelseskontrakter, som er indgået mellem missionerne og sagsøgeren, indeholder et vilkår, som udtrykkeligt fastsætter, at retterne i Bruxelles har kompetence i tvister, som udspringer af eller vedrører kontrakterne.

22 Det er alene i den sidste tidsbegrænsede kontakt, at det i dennes artikel 21 udtrykkeligt er fastsat, at Den Europæiske Unions Domstol i henhold til artikel 272 TEUF er tillagt kompetencen i tvister, som udspringer af eller vedrører kontrakten.

23 Heraf følger, at Retten, eftersom den foreliggende sag er anlagt på grundlag af artikel 272 TEUF, kun har kompetence med hensyn til den sidste tidsbegrænsede kontakt i medfør af den voldgiftsbestemmelse, som denne indeholder. Det er åbenbart, at Retten ikke har kompetence til at træffe afgørelse i tvister, der måtte opstå i forbindelse med opfyldelsen af de af sagsøgerens ansættelseskontrakter, som gik forud for den sidste tidsbegrænsede kontakt, og som udtrykkeligt tillægger de belgiske retter kompetence, og derfor ikke har kompetence til at behandle den foreliggende sag, for så vidt som den vedrører disse kontrakters virkninger.

24 Endvidere kan sagsøgeren ikke i sine skriftlige bemærkninger vedrørende formalitetsindsigelserne gøre gældende, at det i den sidste tidsbegrænsede kontrakt indeholdte vilkår, hvorefter Den Europæiske Unions Domstol har kompetencen, har den virkning, at vilkårene i de forudgående kontrakter, hvorefter de belgiske retter har kompetence, er ugyldige.

25 Det skal således bemærkes, at eftersom Rettens kompetence i henhold til artikel 272 TEUF udgør en undtagelse fra de almindelige retsregler, skal den fortolkes restriktivt (dom af 18.12.1986, Kommissionen mod Zoubek, 426/85, EU:T:1986:501, præmis 11). Retten kan således kun tage stilling til en kontraktretlig tvist, såfremt parterne har samtykket i, at Retten kan udøve kompetence i denne henseende (dom af 24.10.2014, Technische Universität Dresden mod Kommissionen, T-29/11, EU:T:2014:912, præmis 50; jf. i denne retning kendelse af 3.10.1997, Mutual Aid Administration Services mod Kommissionen, T-186/96, EU:T:1997:149, præmis 46).

26 Rækkevidden af det vilkår, hvorefter Den Europæiske Unions Domstol har kompetence, er udtrykkeligt begrænset til tvister i forbindelse med den sidste tidsbegrænsede kontakt og kan ikke udstrækkes til at omfatte de forudgående kontrakter, som tillægger andre retter kompetence.

27 Det skal endvidere bemærkes, at sagsøgeren frivilligt indgik ansættelseskontrakterne med missionerne på de vilkår, som han var blevet foreslået. I henhold til kontrakternes artikel 1 accepterede han udtrykkeligt de betingelser og principper, som fremgik af kontrakterne, herunder de fastsatte retsmidler og de vilkår, som udtrykkeligt tillagde de belgiske retter kompetence.

28 Eulex Kosovos argument, hvorefter det i den sidste kontrakt indeholdte vilkår, hvorefter Den Europæiske Unions Domstol har kompetence, skyldes en administrativ fejl, og at sagsøgeren, idet han havde meddelt sin modtagelse af skrivelsen af 26. juni 2014 fra chefen for Eulex Kosovo-missionen, hvori han blev oplyst om, at hans kontrakt ikke ville blive forlænget efter den 14. november 2014, implicit havde anerkendt, at de belgiske retter havde kompetence, skal ligeledes forkastes.

29 Dels er det således tilstrækkeligt at konstatere, at Eulex Kosovo er part i den sidste tidsbegrænsede kontakt i sin egenskab af arbejdsgiver, og at sagsøgeren derfor kan gøre voldgiftsbestemmelsen gældende over for Eulex Kosovo, selv om bestemmelsen skyldes en administrativ fejl. Dels kan den blotte omstændighed, at sagsøgeren meddeler at have modtaget en skrivelse, hvori han oplyses om, at hans kontrakt ikke vil blive forlænget efter den 14. november 2014, ikke ændre indholdet af værnetingsklausulen i den sidste tidsbegrænsede kontakt, som er underskrevet efter denne skrivelse.

30 Endvidere bemærkes, at alene parter i en kontrakt, som indeholder en voldgiftsbestemmelse, kan være parter i en sag, som anlægges på grundlag af artikel 272 TEUF (jf. dom af 16.12.2010, Kommissionen mod Arci Nuova associazione comitato di Cagliari og Gessa, T-259/09, ikke trykt i Sml., EU:T:2010:536, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).

31 For så vidt angår den sidste tidsbegrænsede kontakt bemærkes, således som sagsøgeren har anerkendt, at den blev indgået mellem sagsøgeren og Eulex Kosovo i dennes egenskab af arbejdsgiver.

32 Afgørelse 2014/349 ændrede fælles aktion 2008/124 ved at indføre artikel 15a, som lyder således: »Eulex Kosovo har beføjelse til at erhverve tjenester og leveringer, indgå kontrakter og administrative ordninger, ansætte personale, indehave bankkonti, erhverve og afhænde aktiver og indfri sine forpligtelser samt optræde som part i retssager som påkrævet for at gennemføre denne fælles aktion.«

33 Afgørelse 2014/349 har ligeledes indført artikel 16, stk. 5, som fastsætter følgende: »Eulex Kosovo har ansvaret for eventuelle krav og forpligtelser, der opstår som følge af gennemførelsen af mandatet fra den 15. juni 2014, med undtagelse af krav vedrørende en alvorlig forseelse begået af missionschefen, som missionschefen skal drages til ansvar for.«

34 Artikel 15a i den fælles aktion 2008/124, som fandt anvendelse fra den 12. juni 2014, der er datoen for dens ikrafttræden, tillagde Eulex Kosovo beføjelse til at indgå kontrakter og optræde som part i retssager og gav således Eulex Kosovo rets- og handleevne.

35 Det skal bemærkes, at mens de forudgående ansættelseskontrakter var indgået mellem sagsøgeren og chefen for Eulex Kosovo-missionen, blev den sidste tidsbegrænsede kontakt indgået den 15. oktober 2014 mellem sagsøgeren og Eulex Kosovo som arbejdsgiver. Denne sidste tidsbegrænsede kontakt henviser udtrykkeligt til artikel 15a i den fælles aktion 2008/124.

36 I modsætning til, hvad Eulex Kosovo har gjort gældende i sin formalitetsindsigelse, har denne derfor som følge af de ændringer, der er indført ved afgørelse 2014/349, status som juridisk person og kan være sagsøgt i en sag for Unionens retsinstanser.

37 I denne henseende har Eulex Kosovo med urette i sin formalitetsindsigelse henvist til kendelse af 4. juni 2013, Elitaliana mod Eulex Kosovo (T-213/12, EU:T:2013:292), og af 23. april 2015, Chatzianagnostou mod Rådet m.fl. (T-383/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:246), og på dom af 12. november 2015, Elitaliana mod Eulex Kosovo (C-439/13 P, EU:C:2015:753), til støtte for, at den ikke har beføjelse til at være sagsøgt i en sag ved Unionens retsinstanser. Det er således tilstrækkeligt at bemærke, at disse sager ikke er relevante, for så vidt som de for det første vedrørte faktiske omstændigheder, som gik forud for den ændring af Eulex Kosovos status, som blev indført ved afgørelse 2014/349, og for det andet angik annullationssøgsmål anlagt på grundlag af artikel 263 TEUF. Eftersom søgsmålet i den foreliggende sag er anlagt på grundlag af artikel 272 TEUF, er det tilstrækkeligt, at kontrakten med voldgiftsbestemmelsen var underskrevet af Eulex Kosovo »på Unionens vegne«, og i modsætning til, hvad Eulex Kosovo har gjort gældende, er det ikke nødvendigt, at den er et af »Unionens organer, kontorer eller agenturer« som omhandlet i artikel 263 TEUF.

38 Retten har kun kompetence i henhold til artikel 272 TEUF for så vidt angår den sidste tidsbegrænsede kontakt, som er indgået mellem sagsøgeren og Eulex Kosovo.

39 For det første følger det af det foregående, at det er åbenbart, at Retten ikke har kompetence til at træffe afgørelse vedrørende den første del af de principale påstande. Den første påstand om, at hele det kontraktforhold, som sagsøgeren har haft med de forskellige missioner, der har været hans på hinanden følgende arbejdsgivere, ændres til en tidsubegrænset kontrakt, forudsætter, at virkningerne af de forudgående ansættelseskontrakter, der er indgået mellem missionerne og sagsøgeren, og som udtrykkeligt tillægger de belgiske retter kompetence, tages i betragtning. Eftersom Rettens kompetence er begrænset til den sidste tidsbegrænsede kontakt, kan den ikke behandle denne påstand. Det er ligeledes åbenbart, at Retten ikke har kompetence med hensyn til de accessoriske krav om, at det fastslås, at de sagsøgte har tilsidesat pligten til at give varsel i forbindelse med, at en tidsubegrænset ansættelseskontrakt bringes til ophør, og at deres afskedigelse af sagsøgeren var uberettiget. Det er derfor åbenbart, at Retten heller ikke har kompetence til at træffe afgørelse om de med disse krav forbundne erstatningskrav om oprejsning for den skade, som følger af misbruget af de på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter, tilsidesættelsen af pligten til at give varsel og den uberettigede afskedigelse.

40 For det andet er det åbenbart, at Retten ikke har kompetence til at træffe afgørelse om den anden del af de principale påstande, for så vidt som de tilsigter, at det fastslås, at EU-Udenrigstjenesten, Rådet og Kommissionen udsatte sagsøgeren for forskelsbehandling under hans beskæftigelse ved missionerne for så vidt angår hans vederlag, pensionsrettigheder og dertil knyttede ydelser, at sagsøgeren burde være blevet ansat som midlertidig ansat ved en af disse sagsøgte, og at der betales erstatning for den skade, som er en følge heraf. Disse påstande er rettet imod Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten, som ikke er parter i den sidste tidsbegrænsede kontakt, og de vedrører således de forudgående kontraktforhold, som Retten ikke har kompetence til at træffe afgørelse om.

41 For så vidt angår sagsøgerens påstand om en angivelig tilsidesættelse af hans ret til effektive retsmidler for det tilfælde, at hans sag skulle blive afvist, bemærkes, at den omstændighed, at de belgiske retter ikke har kompetence med hensyn til den sidste tidsbegrænsede kontakt, i modsætning til, hvad sagsøgeren synes at gøre gældende, ikke kan føre til, at de ikke længere har kompetence med hensyn til de tvister, som vedrører de forudgående ansættelseskontrakter, der er indgået mellem sagsøgeren og missionerne. Rettens manglende kompetence til at træffe afgørelse vedrørende de principale påstande, for så vidt som de angår en vurdering af virkningerne af de kontrakter, som går forud for den sidste tidsbegrænsede kontakt, medfører ikke, at sagsøgeren fratages retten til effektive retsmidler, eftersom han kan indbringe sagen for den nationale ret, som er tillagt kompetence i henhold til voldgiftsbestemmelsen i disse kontrakter.

De subsidiære påstande

42 Subsidiært har sagsøgeren nedlagt en påstand om erstatning på grundlag af »EU-institutionernes« ansvar uden for kontraktforhold. Han har anført, at de sagsøgte i forbindelse med det kontraktforhold, som de har pålagt ham, har tilsidesat retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af erhvervede rettigheder, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, retten til god forvaltning, princippet om gennemsigtighed i forvaltningen, omsorgspligten, princippet om beskyttelse af privatpersoner og den europæiske kodeks for god forvaltningsskik. Sagsøgeren har gjort gældende, at såfremt hovedsagen afvises, eller han ikke får medhold heri, vil dette påvise, at de sagsøgte har tilsidesat disse principper, eftersom det vil være umuligt for sagsøgeren at afgøre, hvilke rettigheder hans kontrakter var undergivet, i hvilket omfang disse rettigheder eller tilsidesættelsen heraf kunne påberåbes, og hvilke frister der gjaldt herfor. Hvis Retten afviser hans principale påstand eller ikke giver ham medhold heri, vil dette påføre ham en skade, som han opgør til 150 000 EUR.

43 Det bemærkes indledningsvis, at den foreliggende sag ganske vist alene er anlagt på grundlag af artikel 272 TEUF. Sagsøgeren har imidlertid udtrykkeligt gjort de sagsøgtes ansvar uden for kontraktforhold gældende for det tilfælde, at hans principale påstande, hvori han gør deres ansvar i kontraktforhold gældende, afvises.

44 I denne forbindelse bemærkes, at erstatningssøgsmålet er et selvstændigt retsmiddel, der har sin særlige funktion blandt de forskellige søgsmålstyper. Genstanden for et erstatningssøgsmål er den erstatning for en skade, der er en følge af en retsakt eller en ulovlig adfærd, som kan tilregnes en institution (jf. dom af 18.12.2009, Arizmendi m.fl. mod Rådet og Kommissionen, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 og T-484/04, EU:T:2009:530, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis).

45 Det kan ikke udelukkes, at en EU-institutions erstatningsansvar i og uden for kontrakt kan sameksistere i forhold til en af dens kontrahenter.

46 I den foreliggende sag har sagsøgeren i det erstatningskrav, som han har fremsat subsidiært, ikke gjort gældende, at de kontraktlige forpligtelser eller de bestemmelser, som regulerer kontaktforholdet, er blevet tilsidesat, men at de principper, som er bindende for institutionerne i forbindelse med udøvelsen af deres forvaltningsansvar, er blevet tilsidesat. Dette subsidiære krav går ud på, at de sagsøgte pålægges ansvar i deres egenskab af administrative myndigheder og ikke i deres egenskab af kontrahenter.

47 Det kan derfor konkluderes, at selv om sagsøgeren hverken udtrykkeligt har nævnt artikel 268 TEUF eller 340 TEUF som grundlag for det erstatningskrav, som han har fremsat subsidiært, går kravet ud på, at de sagsøgte pålægges ansvar uden for kontrakt.

48 Det skal påpeges, at i henhold til artikel 21, første afsnit, sammenholdt med artikel 53, første afsnit, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og procesreglementets artikel 76, litra d), skal enhver stævning indeholde en angivelse af søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene.

Disse angivelser skal være tilstrækkeligt klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og Retten i givet fald på det således foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen. Det er af retssikkerheds- og retsplejehensyn en forudsætning for, at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, søgsmålet støttes på, fremgår på en sammenhængende og forståelig måde af selve stævningen, i det mindste i summarisk form. Navnlig skal en stævning, hvori der nedlægges påstand om erstatning for en skade, som angiveligt er forvoldt af en EU-institution, for at opfylde disse krav indeholde oplysninger, der gør det muligt at identificere den adfærd, som sagsøgeren bebrejder institutionen, grundene til, at han antager, at der består en årsagsforbindelse mellem adfærden og det tab, han hævder at have lidt, samt karakteren og størrelsen af dette tab (jf. dom af 2.3.2010, Arcelor mod Parlamentet og Rådet, T-16/04, EU:T:2010:54, præmis 132 og den deri nævnte retspraksis, kendelse af 5.10.2015, Grigoriadis m.fl. mod Parlamentet m.fl., T-413/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:786, præmis 30).

49 I den foreliggende sag er det ikke muligt, selv ud fra en helhedsbetragtning af stævningen, med den fornødne klarhed og præcision at identificere, at der består en tilstrækkelig direkte årsagsforbindelse mellem de tilsidesættelser, som de sagsøgte angiveligt har foretaget, og det tab, som sagsøgeren har påberåbt sig, og som er en følge af Rettens afvisning af hans principale påstande.

50 Således har sagsøgeren dels gjort gældende, at de sagsøgte har tilsidesat visse principper, som er bindende for dem i deres egenskab af administrative myndigheder, dels har han blot påberåbt sig, at der består et tab, som er en følge af Rettens afvisning af hans principale påstande. Retten er ikke i stand til at forstå, hvordan dens afgørelse om afvisning af de principale påstande på grundlag af åbenbar inkompetence kan skyldes de sagsøgtes adfærd.

51 Det følger heraf, at de principale påstande ikke opfylder kravene i procesreglementets artikel 76, litra d), og det er derfor åbenbart, at de skal afvises.

52 Det fremgår af samtlige ovenstående betragtninger, at de sagsøgte bør frifindes dels på grund af åbenbar inkompetence, dels på grund af, at det er åbenbart, at søgsmålet må afvises.

Sagens omkostninger

53 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Rådets, Kommissionens og EU-Udenrigstjenestens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTEN (Første Afdeling):

1) Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Kommissionen, Tjenesten for EU's optræden udadtil og Eulex Kosovo frifindes.

2) Liam Jenkinson betaler sagens omkostninger.

Udfærdiget i Luxembourg den 9. november 2016

E. Coulon
Justitssekretær

H. Kanninen
Afdelingsformand